ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

28. dubna 2010 *

Ve věci T-452/05,

Belgian Sewing Thread (BST) NV, se sídlem v Deerlijku (Belgie), zastoupená H. Gilliamsem a J. Bockenem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Bouquetem a K. Mojzesowicz, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: nizozemština.

jejímž předmětem je návrh jednak na zrušení rozhodnutí Komise K (2005) 3452 ze dne 14. září 2005 týkajícího se řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.337/PO/Fil), ve znění rozhodnutí Komise K (2005) 3765 ze dne 13. října 2005, a podpůrně na snížení pokuty uložené žalobkyni v uvedeném rozhodnutí, a jednak na uložení Komisi náhrady škody, která údajně vznikla žalobkyni, z titulu mimosmluvní odpovědnosti Evropského společenství,

Tribunál (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. Prek (zpravodaj) a V. M. Ciucă, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. prosince 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. *Předmět sporu*

1 Rozhodnutím K (2005) 3452 ze dne 14. září 2005 týkajícím se řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.337-PO/Fil, dále jen „napadené rozhodnutí“), ve znění rozhodnutí Komise K (2005) 3765 ze dne 13. října 2005, jehož shrnutí je zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 26. ledna (Úř. věst. 2008 C 21, s. 10), Komise Evropských společenství konstatovala, že se žalobkyně, Belgian Sewing Thread (BST) NV, v období od června roku 1991 do září roku 2001 účastnila řady dohod a jednání ve vzájemné shodě na trhu s průmyslovými nitěmi mimo automobilové odvětví v Beneluxu, jakož i v Dánsku, Finsku, Švédsku a Norsku (dále jen „severské země“).

2 Komise uložila žalobkyni pokutu ve výši 0,979 milionů eur za její účast na kartelu týkajícím se trhu s průmyslovými nitěmi mimo automobilový průmysl v Beneluxu a v severských zemích.

2. *Správní řízení*

3 Ve dnech 7. a 8. listopadu 2001 provedla Komise šetření podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), v prostorách několika výrobců nití. Tato šetření vycházela z informací poskytnutých The English Needle & Tackle Co. v srpnu roku 2000.

4 Dne 26. listopadu 2001 podala Coats Viyella plc (dále jen „Coats") žádost o shovívavost na základě sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci"), ke které byly připojeny písemnosti poskytnuté za účelem prokázat existenci těchto kartelových dohod: zaprvé kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v Evropském hospodářském prostoru (EHP), zadruhé kartelové dohody na trhu s nitěmi pro průmyslové odběratele ve Spojeném království a zatřetí kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi mimo automobilové odvětví v zemích Beneluxu, jakož i v severských zemích (dále jen „kartelová dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích").

5 Na základě dokumentů předložených při šetření a dokumentů oznámených společností Coats zaslala Komise podle článku 11 nařízení č. 17 v březnu a v srpnu roku 2003 dotyčným podnikům žádosti o informace.

6 Dne 15. března 2004 přijala Komise oznámení námitek, které zaslala několika podnikům z důvodu jejich účasti na jedné, či několika kartelových dohodách uvedených v bodě 4 výše, včetně kartelové dohody na trhu s nitěmi pro průmyslové odběratele v Beneluxu a v severských zemích. Všechny podniky měly přístup k vyšetřovacímu spisu Komise ve formě kopie na CD-ROM, který jim byl zaslán dne 7. dubna 2004.

7 Všechny podniky, kterým bylo zasláno oznámení námitek, podaly písemné připomínky.

8 Slyšení se konalo ve dnech 19. a 20. července 2004.

9 Dne 24. září 2004 získali účastníci řízení přístup k nedůvěrnému znění odpovědí na oznámení námitek a k vyjádření účastníků řízení při slyšení a byla jim určena lhůta k předložení dalších vyjádření.

10 Dne 14. září 2005 přijala Komise napadené rozhodnutí.

3. *Napadené rozhodnutí*

Vymezení relevantního trhu

11 Napadené rozhodnutí rozlišuje nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu na jedné straně a průmyslové nitě mimo automobilový průmysl na straně druhé. V napadeném rozhodnutí Komise uvedla, že protiprávní jednání vytýkané žalobkyni bylo přezkoumáváno s ohledem na trh s průmyslovými nitěmi.

12 Relevantním zeměpisným trhem z hlediska protiprávního jednání vytýkaného žalobkyni je trh zemí Beneluxu a severských zemí.

Velikost a struktura relevantního trhu

13 Komise v napadeném rozhodnutí upřesnila, že prodeje na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích dosahovaly v roce 2000 přibližně 50 milionů eur a v roce 2004 přibližně 40 milionů eur.

14 Komise rovněž uvedla, že na konci 90. let se mezi hlavní dodavatele průmyslových nití v zemích Beneluxu a v severských zemích řadily zejména žalobkyně, Gütermann AG (dále jen „Gütermann"), Zwicky & Co. AG (dále jen „Zwicky"), Amann und Söhne GmbH & Co. KG (dále jen „Amann"), Barbour Threads Ltd (dále jen „Barbour") předtím, než došlo k jejímu nabytí společností Coats, jakož i Coats.

Popis protiprávního jednání

15 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že k protiprávnímu jednání vytýkanému žalobkyni ohledně trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích došlo během let 1990 až 2001.

16 Dotyčné podniky se podle Komise setkávaly nejméně jednou za rok, přičemž tyto schůzky byly rozděleny na dvě části, z nichž jedna část byla věnována trhu zemí Beneluxu a druhá trhu severských zemí a jejich hlavním cílem bylo udržet vysoké ceny na každém z těchto trhů.

17 Účastníci kartelové dohody si podle ní vyměnili ceníky a informace o rabatech, o zvýšení cen v cenících, o snížení marží a o zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům. Zároveň uzavřeli dohody o budoucích cenících, o maximálních

úrovních rabatů, o snížení rabatů a o zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům, jakož i dohody, jejichž cílem bylo zabránit snížení cen etablovaných dodavatelů a rozdělit si odběratele.

Výrok napadeného rozhodnutí

18 Komise v čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí konstatovala, že osm podniků, včetně žalobkyně, porušilo čl. 81 ES a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP tím, že se účastnily řady dohod a jednání ve vzájemné shodě na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích, přičemž v případě žalobkyně se jednalo o období od června roku 1991 do září roku 2001.

19 Podle čl. 2 prvního pododstavce napadeného rozhodnutí byly za kartelovou dohodu na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích uloženy pokuty zejména následujícím podnikům:

– Coats: 15,05 milionů eur;

– Amann: 13,09 milionů eur;

– žalobkyně: 0,979 milionů eur;

– Gütermann: 4,021 milionů eur;

– Zwicky: 0,174 milionů eur.

20 V článku 3 napadeného rozhodnutí Komise nařídila uvedeným podnikům, aby okamžitě ukončily zjištěná protiprávní jednání, pokud tak již neučinily. Zároveň jim uložila povinnost, aby se zdržely opakování jakéhokoli činu uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí nebo jakéhokoli činu nebo jednání se stejným cílem či účinkem.

4. *Řízení a návrhová žádání účastníků řízení*

21 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 27. prosince 2005 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

22 Poté, co se změnilo složení senátů Soudu, byl soudce zpravodaj přidělen k pátému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena i projednávaná věc.

23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí dotýká;

– zrušil článek 2 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí Komise uložila pokutu ve výši 0,979 milionů eur nebo podpůrně, aby podstatným způsobem snížil výši této pokuty;

– uložil Komisi, aby nahradila způsobenou škodu v rozsahu uvedeném v žalobě;

– ustanovil znalce k určení části škody, kterou zatím nelze vyčíslit;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

24 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu na neplatnost;

– zamítl žalobu na náhradu škody jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

25 Projednávaná žaloba zahrnuje jednak návrh na částečné zrušení napadeného rozhodnutí nebo podpůrně návrh na snížení uložené pokuty a jednak návrh na náhradu škody.

1. *K návrhu na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se dotýká žalobkyně*

Úvodní poznámky

26 Úvodem je třeba poznamenat, že žalobkyně v rámci prvního žalobního důvodu uplatněného na podporu jejího návrhu na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí uvádí, že ze znaků zakládajících protiprávní jednání, které nepopírá, že spáchala, nelze mít za to, že jde o „velmi závažné" protiprávní jednání, které je jí vytýkáno v článku 1 napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu tvrdí, že protiprávní jednání, jež připouští, že spáchala, je třeba odlišit od protiprávních jednání spáchaných jinými podniky. V podstatě tedy tvrdí, že protiprávní jednání, jehož se dopustila, nespadá pod jediné a trvající protiprávní jednání na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích, na které odkazuje uvedený článek 1. Je tudíž třeba mít za to, že žalobkyně těmito argumenty zpochybňuje existenci protiprávního jednání, které je jí vytýkáno.

27 Argumentace rozvinutá žalobkyní v rámci téhož žalobního důvodu se však z velké části váže k posouzení Komise týkajícímu se závažnosti protiprávního jednání a k souvisejícímu stanovení výchozí částky pokuty s ohledem na individuální úlohu žalobkyně v tomto protiprávním jednání. Taková argumentace se tedy netýká samotné existence protiprávního jednání, ale směřuje ke zpochybnění pokuty a její výše. Tato argumentace bude tudíž analyzována v rámci žalobních důvodu týkajících se zrušení nebo snížení pokuty.

Argumenty účastníků řízení

28 Ačkoli žalobkyně nezpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění uvedených v oznámení námitek ze dne 15. března 2004, zpochybňuje to, že skutečnosti, které jsou jí vytýkány, mohou být srovnávány s protiprávním jednáním spáchaným podniky, které uvedené protiprávní jednání navrhly a organizovaly. V tomto ohledu tvrdí, že kartelová dohoda byla navržena a organizována ostatními podniky, aniž by ona byla do těchto operací zapojena.

29 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Tribunálu

30 Je třeba přezkoumat argument žalobkyně, která v podstatě tvrdí, že u skutečností, jež jsou jí vytýkány, nelze mít za to, že spadají pod jediné a trvající protiprávní jednání na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí a že by měly být tudíž posouzeny samostatně a zvlášť.

31 Z judikatury především vyplývá, že s ohledem na povahu protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže, jakož i na povahu a stupeň přísnosti sankcí, které se k nim vážou, je odpovědnost za spáchání těchto protiprávních jednání osobní povahy. Dohody a jednání ve vzájemné shodě, na které se vztahuje čl. 81 odst. 1 ES, totiž nutně vyplývají ze shody několika podniků, které jsou všechny spolupachateli protiprávního jednání, avšak jejichž účast může mít různé podoby podle zejména charakteristik dotčeného trhu a postavení každého podniku na tomto trhu, sledovaných cílů a zvolených nebo zamýšlených způsobů provedení. Pouhá okolnost, že každý podnik se protiprávního jednání účastní v podobě jemu vlastní, však nepostačuje k vyloučení jeho odpovědnosti za celé protiprávní jednání, včetně chování, která jsou fakticky uskutečňována jinými účastnícími se podniky, avšak která mají tentýž

protisoutěžní cíl nebo účinek (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Rec. p. I-4125, body 78 až 80).

32 Podnik může být tedy činěn odpovědným za globální kartelovou dohodu i tehdy, je-li prokázáno, že se přímo zúčastnil pouze jednoho nebo více prvků tvořících dohodu, jestliže jednak věděl nebo měl nutně vědět, že koluze, na níž se účastní, zvláště prostřednictvím pravidelných jednání organizovaných během několika let, byla součástí celkového schématu určeného k narušení normálního fungování hospodářské soutěže, a jednak toto schéma zahrnovalo soubor prvků tvořících kartelovou dohodu (rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, Corus UK v. Komise, T-48/00, Recueil, s. II-2325, bod 176). Rovněž skutečnost, že různé podniky hrály ve sledování společného cíle různé role, nevylučuje za podmínky, že každý podnik přispěl na své vlastní úrovni ke sledování společného cíle, totožnost protisoutěžního cíle, a tedy protiprávní jednání (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 4123).

33 Konečně, jestliže zjištěné dohody a jednání ve vzájemné shodě jsou z důvodu jejich totožného cíle součástí systémů pravidelných schůzek, určování cílových cen a kvót, tedy systémů, které jsou součástí souboru snah dotčených podniků sledujících jediný hospodářský cíl, a to narušit vývoj cen, bylo by nepřirozené dělit toto pokračující chování charakterizované jediným účelem na více odlišných protiprávních jednání, zatímco se naopak jedná o jediné protiprávní jednání, které se postupně konkretizovalo jak dohodami, tak jednáními ve vzájemné shodě. Podnik, který se účastnil takového protiprávního jednání prostřednictvím chování, které mu bylo vlastní, spadalo pod pojem „dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě“, mělo protisoutěžní cíl ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES a mělo přispět k uskutečnění protiprávního jednání jako celku, byl rovněž odpovědný během celého období své účasti na uvedeném protiprávním jednání za chování uskutečněná ostatními podniky v rámci téhož protiprávního jednání. Tak tomu je totiž v případě, kdy je prokázáno, že dotčený podnik věděl

o protiprávním chování ostatních účastníků nebo jej mohl rozumně předvídat a byl ochoten přijmout toto riziko. Takový závěr neodporuje zásadě, podle níž je odpovědnost za taková protiprávní jednání osobní povahy. Odpovídá totiž koncepci velmi rozšířené v právních řádech členských států pokud jde o přičítání odpovědnosti za protiprávní jednání spáchaná několika pachateli v závislosti na jejich účasti na protiprávním jednání jako celku, kterou tyto právní systémy nepovažují za odporující osobní povaze odpovědnosti (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 31 výše, body 82 až 84).

34 Je tedy třeba určit, zda skutečnosti vytýkané žalobkyni jsou součástí celkového schématu určeného k narušení normálního fungování hospodářské soutěže na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích, a zda tudíž spadají pod jediné a trvající protiprávní jednání, které představuje kartelová dohoda na tomto trhu.

35 V tomto ohledu žalobkyně nepopírá, že se účastnila schůzek týkajících se trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích. Nezpochybňuje ani to, že si účastníci během těchto schůzek vyměnili ceníky a informace o rabatech, o zvýšení cen v cenících, o snížení marží a o zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům, že uzavřeli dohody o budoucích cenících, o maximálních úrovních rabatů, o snížení rabatů a o zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům, jejichž cílem bylo zabránit snížení cen etablovaných dodavatelů a rozdělit si odběratele, jakož i že navázali kontakty s cílem povzbudit dodavatele, kteří se dosud neúčastnili těchto schůzek, aby tak učinili.

36 Navíc žalobkyně uznává, že se účastnila těchto schůzek s vědomím toho, že jejich organizátoři měli v úmyslu zapojit ji do protisoutěžních dohod. Dokonce prohlašuje, že očekávala, že Komise v jejím případě zjistí protiprávní jednání.

37 Krom toho podle judikatury k dostatečnému prokázání účasti podniku na kartelové dohodě postačuje, aby Komise prokázala, že se dotyčný podnik účastnil schůzek, na kterých byly uzavřeny protisoutěžní dohody, aniž by se tomu zjevně bránil. Pokud byla účast na takových schůzkách zjištěna, přísluší tomuto podniku, aby předložil údaje prokazující, že jeho účast na zmíněných schůzkách nebyla vedena žádným protisoutěžním záměrem, a to tím, že prokáže, že svým soutěžitelům sdělil, že jeho účast na těchto schůzkách měla odlišnou povahu než jejich (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 155 a Komise v. Anic Partecipazioni, bod 31 výše, bod 96). Důvodem, o který se opírá tato právní zásada je, že podnik tím, že se účastní uvedených schůzek, aniž by se veřejně distancoval od jejich obsahu, vede ostatní účastníky k domnění, že souhlasí s jejich výsledkem a že se jím bude řídit. Totéž platí pro účast podniku na provádění jediné dohody. K prokázání účasti podniku na takové dohodě musí Komise prokázat, že uvedený podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o faktickém plánovaném nebo uplatňovaném jednání jiných podniků při sledování téhož cíle nebo ho mohl důvodně předvídat a byl připraven podstoupit z toho plynoucí riziko (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 31 výše, bod 87).

38 Žalobkyně přitom neprokázala, že svým soutěžitelům sdělila, že její účast na těchto schůzkách měla odlišnou povahu než jejich.

39 Z předcházejících úvah vyplývá, že Komise měla právem za to, že žalobkyně byla odpovědná za jediné protiprávní jednání, ke kterému došlo na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích, které je uvedeno v článku 1 napadeného rozhodnutí.

40 Žalobní důvod, kterým žalobkyně zpochybňuje, že se dopustila protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, musí být tedy zamítnut.

2. *K návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí, v rozsahu, ve kterém se týká žalobkyně, nebo podpůrně na snížení pokuty*

41 Žalobkyně v podstatě uplatňuje čtyři žalobní důvody směřující ke zpochybnění pokuty a její výše. První žalobní důvod vychází z nesprávného posouzení dotčeného protiprávního jednání jako „velmi závažného". Druhý žalobní důvod, který obsahuje čtyři části, se týká nesprávného stanovení výchozí částky a nesprávného zařazení žalobkyně do druhé kategorie z důvodu nezohlednění velikosti dotčeného trhu, skutečné hospodářské schopnosti způsobit újmu soutěžitelům, situace žalobkyně ve srovnání s ostatními podniky a její nejisté finanční situace. Třetí žalobní důvod vychází z nesprávného posouzení polehčujících okolností. Čtvrtý žalobní důvod vychází z nesprávného posouzení spolupráce.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávné kvalifikace protiprávního jednání jako „velmi závažného"

Argumenty účastníků řízení

42 Žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně kvalifikovala protiprávní jednání, které je jí vytýkáno jako „velmi závažné". Vytýká Komisi, že měla za to, že nemusí zohlednit zvláštní okolnosti vztahující se výlučně k její osobní úloze. Komise tedy nezohlednila její zvláštní úlohu v dotčeném protiprávním jednání a konkrétní okolnosti její účasti na schůzkách týkajících se průmyslových nití v zemích Beneluxu a v severských zemích. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že nehrála žádnou roli v plánování a organizaci dotčeného protiprávního jednání, že účastí na těchto schůzkách nesledovala cíl uzavřít protisoutěžní dohody, jakož i že nikdy neprovedla dohody uzavřené na těchto schůzkách.

43 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Tribunálu

44 Nejprve, jak bylo uvedeno v rámci žalobního důvodu směřujícího ke zpochybnění protiprávního jednání, a zejména v bodě 39 výše, Komise měla právem za to, že se žalobkyně účastnila jediného a trvajícího protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích, uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí.

45 Dále, jediné a trvající protiprávní jednání na trhu s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích spočívalo v zásadě ve výměně citlivých informací o cenících nebo cenách účtovaných jednotlivým odběratelům s cílem dohodnout se na zvýšení cen nebo cílových cenách a zabránit snižování cen etablovaných dodavatelů s cílem rozdělit si odběratele (body 99 až 125 a 345 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Takové praktiky představují horizontální omezení typu „cenového kartelu" ve smyslu pokynů o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171, dále jen „pokyny") a představují tudíž svou povahou „velmi závažná" protiprávní jednání. Komise tudíž nepochybila, když kvalifikovala takové protiprávní jednání jako „velmi závažné".

46 Konečně argumenty uvedené žalobkyní ke zpochybnění závažnosti skutečností, jež jsou jí vytýkány, se týkají její individuální úlohy v dotčeném protiprávním jednání a nezpochybňují tedy kvalifikaci tohoto protiprávního jednání jako „velmi závažného" Takové argumenty totiž vycházejí ze zaměňování posouzení závažnosti protiprávního jednání, které slouží ke stanovení výchozí částky pokuty, a posouzení závažnosti účasti každého z dotčených podniků na protiprávním jednání, přičemž posledně uvedená otázka musí být posuzována v rámci případného uplatnění přitěžujících nebo polehčujících okolností.

47 Je rovněž třeba odmítnout argument žalobkyně, podle něhož výchozí částka pokuty stanovená v závislosti na obecné závažnosti protiprávního jednání musí zohlednit její individuální účast na tomto protiprávním jednání.

48 Zatímco se totiž výchozí částka pokuty stanoví v závislosti na protiprávním jednání, jeho závažnost se určí odkazem na mnoho jiných okolností, v případě kterých Komise disponuje prostorem pro uvážení (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, Sb. rozh. s. I-5977, bod 71). Krom toho z pokynů vyplývá, že posuzování závažnosti protiprávního jednání probíhá ve dvou etapách. V prvním stadiu dochází k posuzování obecné závažnosti pouze v závislosti na prvcích příznačných pro protiprávní jednání, jako je jeho povaha a jeho dopad na trh, a ve druhém stádiu se provádí posuzování poměrné závažnosti v závislosti na okolnostech dotyčného podniku, což krom toho vede Komisi k tomu, aby zohlednila nejen případné přitěžující okolnosti, ale i případné polehčující okolnosti. Tento postup umožňuje zejména v rámci protiprávních jednání, do nichž je zapojeno několik podniků, zohlednit při posuzování závažnosti protiprávního jednání odlišnou úlohu, kterou sehrává každý podnik, a jeho postoj vůči Komisi během řízení (rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, Tate & Lyle a další v. Komise, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, Recueil, s. II-2035, bod 109). Tedy i za předpokladu, že by byla zanedbatelná, nemůže individuální úloha žalobkyně zpochybnit kvalifikaci jediného protiprávního jednání jako „velmi závažného".

49 Argument žalobkyně, že je její účast na schůzkách součástí výhledového prodeje podniku a že na nich neměla tedy nijak v úmyslu uzavřít protisoutěžní dohody, nemůže obstát. Možnost prodeje nemůže totiž nijak odůvodnit účast na schůzkách majících protisoutěžní cíl. Krom toho je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého její účast na schůzkách vyplynula rovněž ze silného nátlaku ostatních dotyčných podniků. Jednak údajný nátlak nic nemění na závažnosti protiprávního jednání, na němž se žalobkyně podílela. Dále i za předpokladu, že by na žalobkyni byl vyvíjen nátlak, nemohla by se této okolnosti dovolávat, protože by mohla uvedený nátlak oznámit příslušným orgánům a podat ke Komisi stížnost podle článku 3 nařízení č. 17 místo toho, aby se sporných činností účastnila (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu ze dne 29. listopadu 2005, Union Pigments v. Komise, T-62/02, Sb. rozh. s. II-5057, bod 63).

50 Je třeba dospět k závěru, že žalobní důvod vycházející z nesprávné kvalifikace protiprávního jednání jako „velmi závažného" musí být zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty a výše pokuty, jakož i nesprávného zařazení žalobkyně do druhé kategorie

Argumenty účastníků řízení

51 Na podporu žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty a výše pokuty, jakož i z nesprávného zařazení žalobkyně do druhé kategorie, jsou uplatňovány čtyři části žalobního důvodu. Týkají se nezohlednění malé velikosti relevantního trhu, nesprávného posouzení skutečné hospodářské schopnosti žalobkyně způsobit újmu soutěžitelům, nepřiměřenosti výchozí částky pokuty uložené žalobkyni ve srovnání s pokutami uloženými ostatním podnikům a nezohlednění ztrátové finanční situace.

52 Zaprvé žalobkyně vytýká Komisi, že nezohlednila malou velikost relevantního trhu a v důsledku toho stanovila příliš vysokou výchozí částku pokuty s ohledem na uvedenou velikost trhu. Komise podle ní zohlednila malou velikost trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, když v roce 1999 stanovila výchozí částku pro výpočet pokut na 5 milionů eur u trhu ohodnoceného na 20 milionů eur. Přitom pokud jde o trh s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích, Komise v roce 2004 stanovila výchozí částku pro výpočet pokut na 14 milionů eur u trhu ohodnoceného na 40 milionů eur.

53 Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise nesprávně ohodnotila trh s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích na 40 milionů eur v roce 2004 tím, že nezohlednila skutečnost, že většinu průmyslových nití prodávaných v EHP kupují subjekty, které je vyvážejí podnikům usazeným mimo EHP. Tvrdí, že obrat ve vývozech konečných výrobků by měl být odečten od obratu 40 milionů eur a že relevantní trh by měl tudíž být ohodnocen na méně než 20 milionů eur. Žalobkyně zastává názor, že

Komise tím, že při stanovování výchozí částky pro výpočet pokut nezohlednila malou velikost tohoto trhu, porušila zásady rovného zacházení a proporcionality. Krom toho se domnívá, že rozhodnutí není v tomto bodě dostatečně odůvodněno.

54 Zadruhé žalobkyně vytýká Komisi, že nesprávně posoudila její skutečnou hospodářskou schopnost způsobit významnou škodu ostatním subjektům, a to obzvláště spotřebitelům. Komise podle ní měla zohlednit její podíl na trhu a „celkový obrat z prodeje předmětných výrobků".

55 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise má nesprávně za to, že skutečná hospodářská schopnost dotyčných podniků způsobit újmu soutěžitelům může být hodnocena na základě dodávek realizovaných na relevantním trhu. Komise podle ní nepředložila důkaz na podporu svého tvrzení, podle něhož má žalobkyně na relevantním trhu tržní sílu, která odpovídá obratu, jehož dosahuje v zemích Beneluxu a v severských zemích. Tvrdí, že vliv dotyčných podniků na hospodářskou soutěž nelze hodnotit správně, aniž by se přihlédlo ke čtyřem zvláštním okolnostem příznačným pro tento trh. Zaprvé je většina nití prodávaných v zemích Beneluxu a v severských zemích určena k okamžitému vývozu. Dále jsou průmyslové nitě předmětem rozsáhlého obchodu. Krom toho neexistují žádné technické nebo právní překážky obchodování s nitěmi. Konečně se nitě snadno skladují a přepravují. Komise mimoto uznala existenci těchto okolností, aniž by z nich vyvozovala při hodnocení její skutečné hospodářské schopnosti způsobit újmu soutěžitelům. Zadruhé se žalobkyně domnívá, že Komise nezohlednila podíl dotyčných podniků na trhu. Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise nezohlednila ani skutečnost, že žalobkyně není „vertikálně integrovaná", a nemůže tudíž vyrábět mimo EHP. Začtvrté žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Komise 2002/759/ES ze dne 5. prosince 2001 vztahující se k řízení podle článku 81 Smlouvy ES (věc COMP/37.800/

F3 – Brasseries luxembourgeoises) (Úř. věst. L 2002, 253, s. 21) (neoficiální překlad), v němž byly Komisí použity výrazně nižší částky.

56 Zatřetí se žalobkyně domnívá, že výchozí částka pokuty, která jí byla uložena, je příliš vysoká ve srovnání s výchozími částkami pokut, které se použily na ostatní dotyčné podniky, a to z důvodu odlišné úlohy, kterou sehrála na dotčeném protiprávním jednání, velikosti ostatních dotyčných podniků a jejich větší tržní síly. Způsob výpočtu použitý Komisí vycházel z neopodstatněného a neodůvodněného předpokladu, podle kterého měla žalobkyně tržní sílu odpovídající obratu dosaženému na relevantním trhu. I za předpokladu, že by se Komise mohla legitimně omezit na uvedený obrat, přesto byl tento obrat zohledněn nepřiměřeně ve srovnání s ostatními posuzovanými faktory (a sice vertikální integrací, výrobními kapacitami v zemích s nízkou mzdou a významem dovozů z těchto zemí), což vedlo ke stanovení nadměrné výchozí částky pokuty. Konečně žalobkyně uvádí, že i po použití pravidla, podle něhož výše pokuty nepřesahuje 10 % obratu dosaženého v předchozím účetním roce všemi podniky, které se na protiprávním jednání podílely, a po snížení v souvislosti se spoluprácí, představuje pokuta, která jí byla uložena, 8 % jejího světového obratu dosaženého v roce 2004, zatímco pokuta uložená „podniku s největším podílem na trhu" představuje sotva 1,1 % jeho světového obratu.

57 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že výchozí částka pokuty, která jí byla uložena je zjevně příliš vysoká s ohledem na její nejistou finanční situaci, která se odráží v jejích velmi nízkých obratech.

58 Komise odmítá všechny zmíněné argumenty a navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Tribunálu

– K části žalobního důvodu vycházející z nezohlednění malé velikosti relevantního trhu

59 Zaprvé žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise nezohlednila velikost relevantního trhu a tudíž stanovila výchozí částku pro výpočet pokut, která je nepřiměřená s ohledem na uvedenou velikost.

60 Úvodem je třeba uvést, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů Společenství nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaných cílů. V kontextu výpočtu pokut musí být závažnost protiprávního jednání určena v závislosti na mnoha faktorech a žádnému z těchto faktorů není možné ve srovnání s jinými posuzovanými faktory přikládat přílišný význam. Zásada proporcionality v tomto kontextu znamená, že Komise musí stanovit pokutu přiměřeně k faktorům vzatým v úvahu za účelem posouzení závažnosti protiprávního jednání a že musí v tomto ohledu tyto faktory používat uceleně a objektivně odůvodněně (rozsudek Soudu ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, Sb. rozh. s. II-3435, body 226 až 228).

61 Pokud jde o výtku, že Komise nezohlednila velikost relevantního trhu, je třeba připomenout, že podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 Komise může uložit podnikům pokuty, jejichž výše nepřesahuje 10 % obratu dosaženého v předchozím účetním roce každým podnikem, který se na protiprávním jednání podílel. Pro účely stanovení výše pokuty v rámci tohoto limitu, tato ustanovení zakotvují povinnost zohlednit závažnost protiprávního jednání a délku jeho trvání. Mimoto Komise v souladu s pokyny stanoví výchozí částku pokuty v závislosti na závažnosti protiprávního jednání s ohledem na samotnou povahu protiprávního jednání, jeho konkrétní dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost zeměpisného trhu.

62 Nařízení č. 17, ani nařízení č. 1/2003, jakož ani pokyny tedy nestanoví, že pokuty musí být vypočítávány přímo podle velikosti dotčeného trhu; tento faktor je pouze jedním z několika faktorů. Tento právní rámec tedy jako takový výslovně neukládá Komisi zohlednit malou velikost výrobkového trhu (rozsudek Soudu ze dne 27. září 2006, Roquette Frères v. Komise, T-322/01, Sb. rozh. s. II-3137, bod 148).

63 Nicméně podle judikatury přísluší Komisi, aby při posouzení závažnosti protiprávního jednání zohlednila značné množství skutečností, jejichž povaha a význam se liší podle typu a zvláštních okolností dotyčného protiprávního jednání (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, Musique Diffusion française a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 120). Mezi skutečnosti prokazující závažnost protiprávního jednání může případně patřit i velikost výrobkového trhu.

64 V důsledku toho, pokud může být velikost trhu skutečností, která má být zohledněna za účelem zjištění závažnosti protiprávního jednání, liší se její význam v závislosti na druhu protiprávního jednání a zvláštních okolnostech dotyčného protiprávního jednání.

65 V projednávaném případě spočívalo protiprávní jednání dotyčných podniků v zásadě ve výměně citlivých informací o cenících nebo cenách účtovaných jednotlivým odběratelům s cílem dohodnout se na zvýšení cen nebo cílových cenách a zabránit snižování cen etablovaných dodavatelů s cílem rozdělit si odběratele (body 99 až 125 a 345 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Takové praktiky představují horizontální omezení typu „cenového kartelu" ve smyslu pokynů a představují tudíž svou povahou „velmi závažná" protiprávní jednání. V tomto kontextu má malá velikost relevantního trhu, i kdyby byla prokázána, pouze nepatrný význam ve vztahu ke všem dalším skutečnostem potvrzujícím závažnost protiprávního jednání.

66 V každém případě je třeba přihlédnout k tomu, že Komise měla za to, že protiprávní jednání musejí být považována za velmi závažná ve smyslu pokynů, které pro

takovéto případy stanoví, že Komise může uložit „předpokládanou“ výchozí částku nad 20 milionů eur. V projednávané věci Komise v napadeném rozhodnutí rozdělila dotyčné podniky do několika kategorií, podle jejich příslušného významu na relevantním trhu. Z bodu 358 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise stanovila výchozí částku ve výši 14 milionů eur pro podniky náležející do první kategorie, 5,2 milionů eur pro podniky spadající do druhé kategorie (v projednávané věci žalobkyně), 2,2 milionů eur pro podniky zahrnuté ve třetí kategorii a 0,1 milionů eur pro podniky spadající do čtvrté kategorie. Z toho vyplývá, že výchozí částka, která sloužila při výpočtu pokut uložených žalobkyním jako výchozí bod, odpovídala částce jednoznačně nižší, než je „předpokládaná“ částka, kterou Komise podle pokynů mohla uložit za velmi závažná protiprávní jednání. Takové stanovení výchozí částky pokuty potvrzuje, že byla zohledněna velikost relevantního výrobkového trhu.

67 Argument žalobkyně, podle něhož Komise nezohlednila velikost relevantního trhu a tudíž stanovila výchozí částku pro výpočet pokut, která je nepřiměřená s ohledem na uvedenou velikost trhu, musí být zamítnut.

68 Zadruhé žalobkyně nesprávně tvrdí, že byly při stanovování výchozí částky pokuty porušeny zásady proporcionality a rovného zacházení, a to údajně z toho důvodu, že na rozdíl od výpočtu použitého u dotčeného protiprávního jednání, Komise zohlednila malou velikost trhu pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP a tudíž stanovila výchozí částku pokuty, která je přiměřená velikosti uvedeného trhu.

69 Zásada rovného zacházení totiž zakazuje zacházet se srovnatelnými situacemi odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné. V projednávaném případě jsou kartelová dohoda na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP a dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích dvě odlišná protiprávní jednání, která se týkají různých výrobkových a zeměpisných trhů. Žalobkyně tudíž není ve stejné situaci jako podniky účastnící se kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti

automobilového průmyslu v EHP a nemůže se tedy v tomto ohledu platně dovolávat porušení zásady rovného zacházení.

70 Zatřetí argument žalobkyně vycházející z toho, že velikost relevantního trhu by měla být po odečtení vývozu konečných výrobků snížena na částku ve výši 20 milionů eur, nemůže obstát. Jednak totiž transakce týkající se předmětných výrobků, které jsou součástí konečných výrobků vyvážených mimo relevantní trh, byly prováděny na posledně uvedeném trhu a z toho důvodu jsou nedílnou součástí trhu. Dále žalobkyně nijak neprokázala, že vývoz konečných výrobků obsahujících předmětné výrobky obchodované na tomto trhu mimo relevantní trh snižuje velikost posledně uvedeného trhu.

71 Krom toho je třeba odmítnout argument vycházející z údajného porušení povinnosti uvést odůvodnění. Z bodů 65 a 66 výše totiž nutně vyplývá, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatek důkazů, pokud jde o stanovení výchozí částky pokuty.

72 Z výše uvedených úvah vyplývá, že část žalobního důvodu vycházející z nezohlednění malé velikosti relevantního trhu musí být zamítnuta.

– K části žalobního důvodu vycházející z údajně nesprávného posouzení skutečné hospodářské schopnosti žalobkyně způsobit újmu soutěžitelům

73 Žalobkyně v podstatě nesprávně tvrdí, že Komise v rozporu se svými pokyny stanovila výchozí částku pokuty nezávisle na jejím celkovém obratu, že tedy nezohlednila skutečnou hospodářskou schopnost dotyčných podniků způsobit újmu soutěžitelům a že tak porušila zásadu proporcionality.

74 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ke stanovení výchozí částky pokuty Komise nejprve zohlednila povahu protiprávního jednání, jeho konkrétní dopad na trh a jeho zeměpisný rozsah. S ohledem na tyto faktory Komise dospěla k závěru, že protiprávní jednání, kterého se dopustily dotyčné podniky má „velmi závažnou" povahu (body 344 až 353 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

75 Dále měla Komise za nezbytné zacházet odlišně s podniky, které se účastnily kartelů, aby byla zohledněna jejich skutečná hospodářská schopnost způsobit újmu soutěžitelům a stanovena pokuta na takové úrovni, která zajistí dostatečně odrazující účinek. Dodala, že bylo nezbytné brát v úvahu specifickou váhu protiprávního jednání každého podniku, a tedy jeho skutečný dopad na hospodářskou soutěž. Zdůraznila, že vzala za základ pro srovnání relativního významu dotčených podniků obrat dosažený každým podnikem na trhu za předmětné výrobky. V důsledku toho rozřadila podniky do čtyř kategorií. Společnosti Amann a Coats s obratem, jenž se pohyboval mezi 14 a 18 miliony eur, byly zařazeny do první kategorie. Žalobkyně s obratem ve výši 6 milionů eur byla zařazena do druhé kategorie. Společnosti Gütermann, Barbour a Bieze Stork BV s obratem mezi 2 a 4 miliony eur byly zařazeny do třetí kategorie a Zwicky s obratem mezi 0 a 1 milionem eur byla zařazena do čtvrté kategorie. Na základě těchto úvah stanovila Komise výchozí částku pokuty, určenou v závislosti na závažnosti protiprávního jednání, ve výši 14 milionů eur pro společnosti Coats a Amann, 5,2 milionů eur pro žalobkyni, 2,2 milionů eur pro Gütermann, Barbour a Bieze Stork a 0,1 milionu eur pro Zwicky (body 356 až 358 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

76 Zaprvé vzhledem k tomu, že žalobkyně tvrdí, že její obrat na relevantním trhu neumožňuje sám o sobě určit skutečnou hospodářskou schopnost způsobit újmu soutěžitelům a že je třeba brát v úvahu její celkový obrat, tedy obrat, kterého dosáhla z prodeje všech průmyslových nití na světové úrovni, je třeba nejprve připomenout, že jediná výslovná zmínka o celkovém obratu podniku, který se účastnil protiprávního jednání, uvedená v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003

se týká maximální hranice, kterou pokuta nesmí překročit. Při dodržení této hranice může Komise v zásadě stanovit pokutu na základě obratu dle své volby pokud jde o zeměpisnou oblast a dotyčné výrobky, aniž by musela použít přesnou výši celkového obratu nebo obratu dosaženého na relevantním zeměpisném nebo výrobkovém trhu. Navíc, jestliže pokyny nestanoví výpočet pokut v závislosti na zjištěném obratu, nebrání ani tomu, aby byl obrat dosažený dotyčnými podniky na relevantním trhu vzat v úvahu při stanovování výše pokuty, aby byly dodrženy obecné zásady práva Unie, a vyžadují-li to okolnosti. Obrat může mít tedy význam, posuzují-li se různé faktory vyjmenované v bodě 75 výše, obsažené v bodě 1A, čtvrtém a šestém pododstavci pokynů o metodě stanovování pokut (rozsudky Soudu ze dne 9. července 2003, Cheil Jedang v. Komise, T-220/00, Recueil s. II-2473, bod 82 a ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil s. II-1181, bod 195).

77 Z toho vyplývá, že Komise má pro účely stanovení výše pokuty právo zohlednit obrat dle své volby, pokud se tato volba nejeví jako neopodstatněná v závislosti na okolnostech projednávaného případu. Stejně tak není Komise povinna při stanovování výše pokut v případě, kdy jsou pokuty ukládány několika podnikům účastnícím se téhož protiprávního jednání, zajistit, aby konečné částky pokut odrážely všechny rozdíly mezi dotyčnými podniky, pokud jde o jejich celkový nebo relevantní obrat (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C 189/02 P, C 202/02 P, C 205/02 P až C 208/02 P a C 213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 312; rozsudky Soudu ze dne 18. července 2005, Scandinavian Airlines System v. Komise, T-241/01, Sb. rozh. s. II-2917, bod 166, a ze dne 4. července 2006, Hoek Loos v. Komise, T-304/02, Sb. rozh. s. II-1887, bod 84).

78 Pokud jde o volbu Komise mezi jedním nebo druhým obratem, judikatura upřesnila, že v analýze „skutečné hospodářské schopnosti účastníků protiprávního jednání způsobit škodu soutěžitelům“, která zahrnuje posouzení skutečného významu uvedených podniků na relevantním trhu, tedy jejich vlivu na dotčený trh, a která se provádí za

účelem stanovení výše pokuty za porušení pravidel hospodářské soutěže, představuje celkový obrat pouze neúplný pohled na skutečnou situaci. Nemůže totiž být vyloučeno, že silný podnik s množstvím různých aktivit je na konkrétním výrobkovém trhu přítomen pouze podružně. Zároveň nelze vyloučit, že podnik s významným postavením na zeměpisném trhu mimo Unii má na trhu Unie nebo trhu EHP pouze slabé postavení. V takových případech pouhá skutečnost, že dotyčný podnik dosahuje významného celkového obratu neznamená nutně, že má rozhodující vliv na dotčeném trhu (rozsudky Soudu Cheil Jedang v. Komise, bod 76 výše, bod 88 a ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, T-224/00, Recueil, s. II-2597, bod 194). Proto, ačkoliv je pravda, že obrat podniku na dotčeném trhu není rozhodující pro učinění závěru, že podnik patří do silné hospodářské entity, je naopak relevantní pro zjištění vlivu, který podnik může mít na trhu (v tomto smyslu viz rozsudky Soudu ze dne 29. listopadu 2005, SNCZ v. Komise, T-52/02, Sb. rozh. s. II-5005, bod 65 a Union Pigments v. Komise, bod 49 výše, bod 152).

79 Část obratu z prodeje zboží, které je předmětem protiprávního jednání, má tedy povahu přesného ukazatele rozsahu protiprávního jednání na dotčeném trhu (rozsudky Cheil Jedang v. Komise, bod 76 výše, bod 91 a Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 78 výše, bod 196). Obrat z prodeje zboží, které je předmětem protiprávního jednání má totiž povahu přesného ukazatele odpovědnosti každého dotyčného podniku na relevantním trhu, neboť je objektivním kritériem, které udává skutečnou míru škodlivosti protiprávního jednání pro běžnou hospodářskou soutěž a představuje tudíž dobrý ukazatel schopnosti každého dotyčného podniku způsobit újmu soutěžitelům. V projednávaném případě volba Komise vycházet při stanovování schopnosti každého dotyčného podniku způsobit újmu soutěžitelům rozhodla z obratu na relevantním trhu, je tedy soudržná a objektivně odůvodněná.

80 Zvláštní okolnosti, kterých se dovolává žalobkyně nemohou zpochybnit tento závěr. Je totiž třeba nejprve připomenout, že kartelová dohoda neměla celosvětový

zeměpisný rozsah a že hospodářská soutěž byla protiprávním jednáním omezena na trh s průmyslovými nitěmi v zemích Beneluxu a v severských zemích. Dále žalobkyně neprokázala, že se Komise dopustila chyby, když měla za to, že obraty dotyčných podniků na relevantním trhu zahrnovaly obraty z prodeje průmyslových nití vyrobených v zemích mimo Benelux a severské země, avšak obchodovaných na relevantním trhu, a obraty z prodeje průmyslových nití původně vyrobených v zemích Beneluxu nebo v severských zemích a posléze vyvezených do jiných zemí. Konečně je úvaha žalobkyně rozporná v tom, že zohledňuje celkový obrat dotyčných podniků za účelem jejich rozdělení do různých kategorií a na druhou stranu pro stanovení výchozí částky pokuty každého z uvedených podniků volí obrat dosažený dotyčnými podniky na relevantním trhu.

81 Zadruhé žalobkyně nemůže Komisi vytýkat, že nevzala v úvahu podíly dotyčných podniků na trhu. Nejprve je totiž třeba poukázat na to, že v bodě 356 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že informace týkající se podílů na trhu nebyly obecně dostatečně přesné, aby se z nich dalo vycházet. Jak tvrdí žalobkyně, i za předpokladu, že by informace poskytnuté ohledně jejího podílu na trhu v zemích Beneluxu a v severských zemích byly dostatečně přesné, aby se z nich dalo vycházet, nemohly by být nicméně použity vzhledem k nedostatku informací o podílech na trhu ostatních účastníků kartelové dohody. Za těchto okolností Komise správně vycházela z obratu na relevantním trhu, který ve fázi stanovování relativního významu účastníků kartelové dohody za účelem jejich rozdělení do různých skupin nejlépe odrážel předmětný význam těchto podniků.

82 Zatřetí je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle něhož Komise měla vzít v úvahu skutečnost, že žalobkyně není vertikálně integrovaná, na rozdíl od ostatních

dotyčných podniků. Komise totiž může pro účely svého posouzení závažnosti protiprávního jednání a stanovení výchozí částky pokuty založit své hodnocení skutečné hospodářské schopnosti původců porušení pravidel hospodářské soutěže způsobit újmu soutěžitelům na údajích o obratech a podílech na dotčeném trhu. Nicméně zvláštní okolnosti, jako vlastnosti tohoto trhu, mohou ubrat těmto údajům citelně na významu a vyžadovat, aby bylo při posouzení vlivu podniků na trh přihlédnuto k jiným relevantním faktorům, zejména k vertikální integraci a rozsahu škály produktů (rozsudek Soudu ze dne 15. března 2006, Daiichi Pharmaceutical v. Komise, T-26/02, Sb. rozh. s. II-713, body 61 a 63). I když totiž vertikální integrace a rozsah škály produktů mohou případně představovat relevantní skutečnosti pro posouzení vlivu, který je podnik schopen vykonávat na trhu, a představovat doplňující indicie tohoto vlivu ve vztahu k podílům na trhu nebo k obratům na dotčeném trhu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1978, United Brands a United Brands Continentaal v. Komise, 27/76, Recueil. s. 207, body 67 až 72 a 78 až 81), je třeba mít v projednávaném případě za to, že argumenty žalobkyně, které vycházejí z vertikální integrace ostatních dotyčných podniků neprokazují, že tyto podniky disponovaly na dotčeném trhu zvláštními a významnými soutěžními výhodami. Navíc, jak bylo zdůrazněno v bodě 80 výše, žalobkyně neprokázala, že obraty, kterých dosáhly ostatní dotyčné podniky z prodeje průmyslových nití vyrobených v zemích mimo Benelux a severské země, avšak obchodovaných na relevantním trhu, a obraty z prodeje průmyslových nití původně vyrobených v zemích Beneluxu nebo v severských zemích a posléze vyvezených do jiných zemí, nebyly zahrnuty v jejich obratech na relevantním trhu.

83 Začtvrté srovnání mezi napadeným rozhodnutím a rozhodnutím „Brasseries luxembourgeoises“, provedené žalobkyní (bod 55 výše), není relevantní. Ke stanovení výše pokuty totiž Komise využila svého prostoru pro uvážení v souladu s nařízením č. 17 a nařízením č. 1/2003, jakož i s pravidly, které si sama stanovila v pokynech o metodě stanovování pokut. Navíc, předchozí rozhodovací praxe Komise nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže (rozsudky Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 234 a ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh. s. II-1333, bod 275).

84 Tuto část žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

– K části žalobního důvodu vycházející z porušení zásady proporcionality z důvodu použití zjevně příliš vysoké výchozí částky pokuty v porovnání s částkami použitými na ostatní dotyčné podniky

85 Zaprvé žalobkyně nesprávně tvrdí, že výchozí částka pokuty, která jí byla uložena, tedy 5,2 milionů eur, je nepřiměřená ve srovnání s výchozími částkami stanovenými pro výpočet pokut uložených ostatním dotyčným podnikům.

86 Jednak, jak bylo uvedeno v rámci první části žalobního důvodu, Komise v projednávané věci při určování relativního významu dotyčných podniků na relevantním trhu správně vycházela z obratu dosaženého těmito podniky na tomto trhu.

87 Dále je třeba připomenout, že z pokynů o metodě stanovování pokut vyplývá, že výchozí částka pokut za velmi závažná protiprávní jednání by měla být stanovena minimálně na 20 milionů eur. Vzhledem k tomu, že výchozí částky pokut odráží poměrně rozdíl mezi dotyčnými podniky a že Komise s ohledem na faktory uvedené v bodě 74 výše stanovila tyto částky na úrovni značně nižší než je minimum stanovené v pokynech, nelze přijmout tvrzení o porušení zásady proporcionality.

88 Zadruhé argument žalobkyně vycházející z nepřiměřeně vysoké výchozí a konečné částky pokuty, která jí byla uložena, oproti výchozím a konečným částkám pokut uložených ostatním dotyčným podnikům, je rovněž třeba odmítnout. Žalobkyně totiž nemůže platně dojít k závěru, že byla vystavena diskriminujícímu či nepřiměřenému zacházení, jelikož výchozí částka uložené pokuty je odůvodněná s ohledem na

kritérium použité Komisí pro posouzení významu každého podniku na relevantním trhu (viz v tomto smyslu rozsudek LR AF 1998 v. Komise, bod 83 výše, bod 304), přičemž bylo krom toho poznamenáno, že uložená výchozí částka ve výši 5,2 milionů eur odpovídá mnohem nižší hranici, než je hranice stanovená pokyny pro „velmi závažná" protiprávní jednání.

89 Mimoto, jak bylo uvedeno v bodě 77 výše, Komise není povinna zajistit, aby konečné částky pokut uložených několika podnikům účastnícím se téhož protiprávního jednání odrážely všechny rozdíly mezi dotyčnými podniky, pokud jde o jejich celkový nebo relevantní obrat.

90 Je třeba dodat, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 nevyžadují ani, aby v případě, kdy jsou pokuty uloženy více podnikům účastnícím se stejného protiprávního jednání, výše pokuty uložené podniku malé nebo střední velikosti nepřesahovala v procentech obratu výši pokuty uložené větším podnikům. Z uvedených ustanovení totiž vyplývá, že jak pro podniky malé a střední velikosti, tak pro podniky větší velikosti je třeba zohlednit, za účelem stanovení výše pokuty, závažnost a délku trvání protiprávního jednání. V případě, že Komise uloží podnikům účastnícím se stejného protiprávního jednání odůvodněné pokuty, každému z nich v poměru k závažnosti a délce trvání protiprávního jednání, nelze jí vytýkat, že pro některé z těchto podniků byla pokuta v poměru k obratu vyšší než pokuta jiných podniků (rozsudek Soudu ze dne 5. prosince 2006, Westfalen Gassen Nederland v. Komise, T-303/02, Sb. rozh. s. II-4567, bod 174).

91 S ohledem na výše uvedené nelze platně dospět k závěru o nepřiměřenosti výchozí, základní a konečné částky pokuty uložené žalobkyni.

92 Je tedy třeba zamítnout tuto část žalobního důvodu.

– K části žalobního důvodu vycházející ze stanovení příliš vysoké výchozí částky s ohledem na nejistou finanční situaci žalobkyně

93 Je třeba zamítnout část žalobního důvodu žalobkyně vycházející z příliš vysoké výchozí částky pokuty, která jí byla uložena, z důvodu její nejisté finanční situace a rizika, že uložení pokuty způsobí její zánik.

94 Výchozí částka pokuty je totiž pouze prozatímní částkou, jež v rámci uplatnění metody stanovené v pokynech bude následně předmětem úprav v závislosti na délce trvání protiprávního jednání a zjištěných přitěžujících a polehčujících okolnostech (v tomto smyslu viz rozsudek Cheil Jedang v. Komise, bod 76 výše, bod 95). Z toho vyplývá, že pouhá skutečnost, že výchozí částka pokuty představuje 32 % celkového obratu žalobkyně v roce 2001 neumožňuje učinit závěr o tom, že je tato částka příliš vysoká.

95 V každém případě je nutno připomenout, že podle ustálené judikatury Komise není povinna při stanovení výše pokuty zohlednit ztrátovou finanční situaci dotyčného podniku, jelikož uznání takové povinnosti by vedlo k udělení neodůvodněné soutěžní výhody podnikům, které jsou nejméně přizpůsobeny podmínkám trhu (rozsudky Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 77 výše, bod 327 a SGL Carbon v. Komise, bod 48 výše, bod 105; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 8. listopadu 1983, IAZ International Belgium a další v. Komise, 96/82 až 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 a 110/82, Recueil, s. 3369, body 54 a 55).

96 Krom toho za předpokladu, že opatření přijaté orgánem vyvolá likvidaci daného podniku, taková likvidace podniku v jeho stávající právní formě, ačkoli poškodit finanční zájmy vlastníků, akcionářů nebo držitelů podílů, neznamená, že osobní, hmotné

a nehmotné složky podniku rovněž ztratily svoji hodnotu (rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise, bod 76 výše, bod 372).

97 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty a výše pokuty, jakož i nesprávného zařazení žalobkyně do druhé kategorie.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení polehčujících okolností

Argumenty účastníků řízení

98 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že nikdy neprovedla ani neměla v úmyslu provést dohody uzavřené na schůzkách.

99 Nejprve žalobkyně poukazuje na to, že Komise neposoudila účinně její individuální chování.

100 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že „praktické neprovádění dohod nebo ujednání o protiprávním jednání“ je potvrzeno tím, že nedošlo k poskytnutí ceníků se „skutečnými cenami“ a předáním ceníků s „fiktivními základními cenami“. V tomto ohledu tvrdí, že vyjednávala a uzavírala dohody o cenách se svými odběrateli pouze individuálně a neuplatňovala tudíž politiku slev z katalogových cen oznámených zákazníkům. Tvrdí, že použila a stanovila vnitřní sazebníky pouze v rámci vztahů s jejími zprostředkovateli (zástupci a distributory). Srovnání mezi fiktivními základními cenami na jedné straně a cenami skutečně účtovanými jejím klientům, jakož i sazebníků

poskytovaných jejím agentům, na straně druhé, jasně prokazuje, že mezi těmito typy cen neexistuje spojitost.

101 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že svoje chování v oblasti tržních cen neuzpůsobila podle ceníků „fiktivních základních cen", které oznámila. Má za to, že prokázala a čísly podložila, že vývoj cen, které skutečně účtovala, probíhal zcela nezávisle na vývoji ceníků rozdávaných na schůzkách, a to v průběhu celého období mezi roky 1994 a 2001. Rovněž uvádí, že k pokusu o 3,5% zvýšení cen za dodávky do Nizozemska, které ji vytýká Komise, došlo nikoli na základě jedné z dohod, které byly údajně uzavřeny na schůzce dne 19. září 2000 v Budapešti, ale spíše na základě nařízení belgické textilní federace (Febeltex). Stejně tak 6% zvýšení cen uplatněné ve Švédsku se týkalo pouze nylonových nití a došlo k němu pouze kvůli zvýšení kurzu britské libry.

102 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že jí přiznala snížení pouze ve výši 15 % pokuty, nezohlednila skutečnost, že její úloha byla značně časově omezenější, jelikož se začala účastnit diskuzí týkajících se severských zemích až v roce 1997. Komise nepřihlédla k tomu, že žalobkyně byla jediná, kdo z dotyčných podniků nenavrhl ani neorganizoval předmětné protiprávní jednání a že se začala účastnit schůzek zasvěcených zemím Beneluxu až v roce 1991. Žalobkyně se tedy pozastavuje nad tím, že snížení pokuty ve stejné procentuální výši bylo přiznáno i společnosti Bieze Stork, která se účastnila diskuzí týkajících se zemí Beneluxu od začátku předmětného protiprávního jednání. Žalobkyně zdůrazňuje, že se účastnila pouze přibližně 85 % schůzek týkajících se zemí Beneluxu, 35 % schůzek ohledně severských zemí a v průměru 60 % celkové délky trvání předmětného protiprávního jednání. Komise tudíž porušila zásadu rovného zacházení a zásadu proporcionality.

103 Komise odmítá všechny zmíněné argumenty a navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Tribunálu

104 Pokyny v bodě 3 stanoví snížení základní částky pokuty z důvodu „polehčujících okolností“, jako je například praktické neprovádění koluzních dohod, výlučně pasivní nebo následovnická role při uskutečňování protiprávního jednání, ukončení protiprávního jednání, jakmile Komise zasáhla a další výslovně neuvedené okolnosti.

105 Zaprvé je třeba přezkoumat část žalobního důvodu vycházející z žalobkyní tvrzeného nezohlednění praktického neprovádění koluzních dohod.

106 Zaprvé, pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož konkurenčním podnikům předala pouze fiktivní základní sazby, je třeba připomenout, že poskytla dvě série ceníků a tvrdila, že první série, a sice ceníky, které předala účastníkům kartelové dohody na schůzkách, obsahovala fiktivní základní sazby a že druhá série obsahovala její skutečné sazby. Stejně tak je třeba zdůraznit, že ceníky se skutečnými sazbami obsahují několik sazeb podle typu nitě, rozřazených do osmi sloupců, zatímco ceníky údajně fiktivních základních sazeb obsahují pouze jedinou základní sazbu pro každý typ nitě, uvedenou v prvním sloupci.

107 Je nutno konstatovat, že částky uvedené v prvním sloupci obou sérií ceníků, tedy ceníku skutečných sazeb a ceníku údajně fiktivních základních sazeb, jsou téměř totožné. V tomto ohledu žalobkyně tvrdila, že relevantní byla pouze skutečná sazba uvedená v osmém sloupci.

108 Je třeba, podobně, jak to učinila Komise, uvést, že v cenících skutečných sazeb nebyla u několika typů nití uvedena v osmém sloupci žádná sazba, nýbrž byly uvedeny

pouze základní sazby v prvních čtyřech sloupcích. Zdá se tedy být obtížné připustit, že pouze sazby uvedené v osmém sloupci byly relevantní. Ze spisu Komise navíc vyplývá, že se uplatnily různé sazby v závislosti na požadovaném množství. Sazby se tak lišily podle hmotnosti výrobků (například u nití na výrobu polyesterových tašek odpovídaly sazby uvedené v prvním sloupci hmotnosti 10 kilogramů, sazby uvedené v druhém sloupci odpovídaly hmotnosti 25 kilogramů atd.) nebo v závislosti na jednotkách balení výrobků (například u polyamidu sazby uvedené v prvním sloupci odpovídaly objednávanému množství, které nepřesahovalo jednotku balení, sazby uvedené v druhém sloupci odpovídaly objednávanému množství, které se rovnalo menší jednotce balení atd.). Z tohoto zjištění lze vyvodit, že sazba uvedená v prvním sloupci je ve skutečnosti sazba stanovená pro kategorii malých odběrů, a není tudíž nijak fiktivní. I za předpokladu, že, jak tvrdí žalobkyně, by sazby uvedené v prvních čtyřech sloupcích figurovaly v cenících skutečných sazeb pro rok 2001 výlučně jako „historický odkaz", nic to nemění na tom, že jednak tyto sazby nebyly čistě fiktivní a jednak, že nelze vyloučit, že konkurenční podniky na základě základních sazeb uvedených v prvním sloupci mohly získat představu o sazbách, které se uplatní na významnější objednávky. Lze proto mít za to, že ceníky poskytnuté konkurenčním podnikům žalobkyní, nebyly fiktivní, ale pouze nepřesné nebo neúplné.

109 Nakonec Komise v bodě 170 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně dospěla k závěru, že žalobkyně neprokázala, že její základní sazby uvedené v prvním sloupci byly fiktivní.

110 V tomto ohledu argument žalobkyně, podložený studiemi připojenými k jejím písemnostem, podle kterého ceny účtované jejím klientům byly nižší, než ceny projednávané na schůzkách, nemůže dostačovat ke zpochybnění výše uvedeného závěru Komise. Komise totiž nijak nepopřela existenci rozdílu mezi cenami skutečně účtovanými žalobkyní jejím klientům a cenami projednávanými na schůzkách, nýbrž správně zdůraznila, že tento rozdíl nebyl překvapující, neboť každý dodavatel poskytuje svým klientům slevy.

111 Zadruhé, co se týče části žalobního důvodu vycházející z neprovádění dohod uzavřených na schůzkách, je třeba přezkoumat, zda žalobkyní uplatňované argumenty mohou prokázat, že se žalobkyně během období, v průběhu kterého se účastnila dohod o protiprávním jednání, skutečně zdržela jejich provádění tím, že přijala soutěžní jednání na trhu, nebo přinejmenším tím, že neplnila povinnosti k provedení této kartelové dohody tak jednoznačně a důrazně, že tím bylo narušeno její samotné fungování (v tomto smyslu viz rozsudek Daiichi Pharmaceutical v. Komise, bod 82 výše, bod 113).

112 V projednávané věci je třeba nejprve připomenout, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že se žalobkyně účastnila mnoha schůzek kartelové dohody a dvoustranných setkání, jakož i že se opakovaně účastnila několika koluzivních jednání uvedených v napadeném rozhodnutí.

113 Dále, co se týče tvrzení žalobkyně, podle kterého nikdy nereagovala na předmětné schůzky ani se na nich nepodílela, z bodu 139 písm. b) a 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dvakrát oznámila zvýšení svých cen.

114 Jednak Komise v bodě 139 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že na schůzce, která se konala v Praze dne 8. září 1998, žalobkyně oznámila, že zvýšila své ceny o 6 % vůči jejímu distributorovi ve Švédsku. Žalobkyně popírá, že by skutečně uvedené zvýšení provedla, ale své tvrzení odůvodňuje pouhou skutečností, že cena skutečně účtovaná ve Švédsku zůstala v období mezi roky 1997–1998 nezměněná. Takové vysvětlení není přesvědčivé, jelikož žalobkyně sama potvrdila, jak ve své odpovědi na oznámení námitek, tak ve svých písemnostech, že obecný trend na trhu mezi roky 1992 až 2002 byl takový, že ceny opravdu klesaly. Komise se tedy nedopustila nesprávného posouzení, když měla za to, že ceny by za normálních okolností klesaly. Z toho plyne, že stabilita cen účtovaných žalobkyní ve Švédsku spíše prokazuje,

že ceny byly uměle udržovány na určité úrovni a umožňuje domnívat se, neexistuje-li přesvědčivé vysvětlení ze strany žalobkyně, že provedla alespoň částečně některé z uzavřených dohod.

115 Dále z bodu 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že na schůzce ze dne 19. září 2000 v Budapešti byla uzavřena dohoda, jejímž cílem bylo zvýšit ceny o 3,5 % za dodávky do Nizozemska v roce 2001, s tím, že toto zvýšení bylo nejprve provedeno žalobkyní. Posledně uvedená nezpochybňuje, že skutečně zvýšila uvedené ceny o 3,5 %.

116 Žalobkyně nicméně nesprávně tvrdí, že uvedené zvýšení bylo provedeno v důsledku žádosti o 5 % zvýšení cen, zaslané federací Febeltex v říjnu roku 2000. V bodě 170 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž Komise měla správně za to, že toto odůvodnění není relevantní, neboť existovaly dostatečně souhlasné nepřímé důkazy k prokázání opaku. Nejprve dohoda stanovila zvýšení cen o 3,5 % mezi lednem a březnem roku 2001. Žalobkyně přitom nezpochybňuje, že od 1. ledna 2001 takové zvýšení uplatnila. Dále dopis Febeltexu nese pozdější datum, než je datum dohody. A konečně zvýšení uplatněné žalobkyní činilo 3,5 %, a nikoli 5 %.

117 Za těchto okolností žalobkyně nesprávně tvrdí, že jí Komise měla přiznat polehčující okolnost založenou na „praktickém neprovádění dohod".

118 Zadruhé, pokud jde o argument vycházející z její údajně pasivní nebo následovnické role v uskutečňování dotčeného protiprávního jednání, je třeba mít za to, že je neopodstatněný.

119 Je totiž třeba připomenout, že pasivní role předpokládá zaujetí „rezervovaného postoje" dotčeným podnikem, tedy neexistenci aktivní účasti při vypracování

protisoutěžní dohody nebo protisoutěžních dohod (rozsudek Cheil Jedang v. Komise, bod 76 výše, bod 167).

120 Z judikatury v tomto ohledu vyplývá, že mezi skutečnostmi, které mohou ukazovat na pasivní roli podniku v kartelové dohodě, lze zohlednit výrazně sporadičtější účast podniku na schůzkách ve srovnání s běžnými účastníky kartelové dohody, jakož i jeho opožděný vstup na trh, který je předmětem protiprávního jednání, bez ohledu na délku trvání jeho účasti na něm, nebo také existenci výslovných prohlášení učiněných v tomto smyslu zástupci ostatních podniků, které se účastnily protiprávního jednání (rozsudky Cheil Jedang v. Komise, bod 76 výše, bod 168; Tokai Carbon a další v. Komise, bod 76 výše, bod 331 a Union Pigments v. Komise, bod 49 výše, bod 126).

121 V projednávané věci Komise zohlednila právě sporadičtější účast žalobkyně a společnosti Bieze Stork na schůzkách týkajících se severských zemí, když každé z nich přiznala 15% snížení základní částky pokuty (bod 372 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně se totiž účastnila diskuzí týkajících se severských zemí až od roku 1997 a Bieze Stork tak činila od roku 1998.

122 Zaprvé se žalobkyně neprávem dovolává porušení zásady rovného zacházení údajně z toho důvodu, že společnosti Bieze Stork bylo přiznáno stejné procentuální snížení pokuty, přestože se dotčeného protiprávního jednání účastnila od samého počátku. Úvahy žalobkyně pramení ze záměny otázky týkající se délky trvání protiprávního jednání a otázky týkající se existence polehčujících okolností. Pokud jde o délku trvání dotčeného protiprávního jednání, Komise uplatnila procentní podíly z výchozích částek pokut uložených žalobkyni a společnosti Bieze Stork poměrně k délce trvání jejich účasti na uvedeném protiprávním jednání, a to 100 % pro žalobkyni a 115 % pro společnost Bieze Stork. Žalobkyně se porušení zásady rovného zacházení dovolává neopodstatněně tím spíše, že snížení jí přiznané je totožné jako u společnosti Bieze Stork, ačkoli tato společnost se diskuzí týkajících se průmyslových nití v severských zemí účastnila až rok po ní.

123 Zadruhé žalobkyně nemůže platně tvrdit, že byla údajně porušena zásada proporcionality pokuty z toho důvodu, že 15% snížení přiznané na základě polehčujících okolností bylo nedostatečné.

124 Nejprve žalobkyně ve svých písemnostech sama uznala, že se účastnila přibližně 85 % schůzek vyhrazených zemím Beneluxu. Byla tedy přítomna na většině koluzních schůzek a nemůže se na základě toho dovolávat polehčující okolnosti vycházející z její pasivní úlohy. Krom toho skutečnost, že se účastnila pouze 35 % schůzek týkajících se severských zemí a že se těchto schůzek účastnila pouze ze 60 % celkové délky trvání dotčeného protiprávního jednání, v tomto ohledu nic nemění. Když se Komise rozhodne pro snížení z důvodu takové polehčující okolnosti, nemůže být povinna provádět čistě matematický výpočet spočívající v použití procentního podílu přímo úměrného míře účasti každého podniku na schůzkách organizovaných v rámci kartelové dohody. S ohledem na okolnosti projednávaného případu se 15% snížení přiznané žalobkyni za její pozdější účast na schůzkách týkajících se severských zemí zdá být přiměřené.

125 Dále skutečnost, že se žalobkyně začala účastnit dotčeného protiprávního jednání poté, co byly zahájeny schůzky, neznamená, že se nepodílela na návrhu nebo organizaci uvedeného protiprávního jednání. Jak správně zdůrazňuje Komise, fungování kartelové dohody nebylo totiž organizováno a stanoveno pouze na prvních schůzkách.

126 Konečně jak z bodu 139 písm. e) odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak z prohlášení žalobkyně v odpovědi na oznámení námitek vyplývá, že žalobkyně neměla čistě pasivní nebo následovnickou úlohu. Na schůzce konané dne 8. září 1998 v Praze bylo totiž na žádost společnosti Amann dohodnuto, že žalobkyně naváže kontakt se společností Danfield, aby ji přiměla vykonávat vliv na jejího výhradního dovozce a distributora pro Německo a země Beneluxu, společnost Heinke, která uplatňovala výrazně snížené ceny. Žalobkyně uznala, že otevřeně neodmítla vyhovět této žádosti a odůvodňuje to tím, že si takové odmítnutí nemohla dovolit vzhledem ke svému slabému postavení vůči společnostem Coats a Amann. Nicméně údajný nátlak společností

Coats a Amann vůči ní nemůže být za žádných okolností odůvodněním, neboť mohla tlaky, kterým byla vystavena, ohlásit příslušným orgánům a podat u Komise stížnost podle článku 3 nařízení č. 17.

127 Navíc Komise v bodě 139 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že na schůzce konané dne 8. září 1998 v Praze žalobkyně dotyčným podnikům oznámila, že v únoru roku 1998 zvýšila ceny účtované svému distributorovi o 6 %. Žalobkyně nepopírá, že takovou informaci předala. Krom toho nezpochybňuje závěr učiněný Komisí v bodě 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož byla první, kdo v Dánsku a ve Švédsku uplatnil cenové zvýšení o 3,5 %.

128 Je důležité upřesnit, že otázka, zda žalobkyně skutečně navázala kontakt se společností Danfield nebo zda vskutku zvýšila své ceny a byla první, kdo tak učinil, není v projednávané věci rozhodující, neboť to, zda je úloha podniku pasivní či nikoli, musí být určeno na základě jeho chování během koluzních schůzek.

129 V tomto ohledu skutečnost, že podnik, jehož účast na jednání ve vzájemné shodě, které je podle čl. 81 odst. 1 ES protiprávní, je prokázána, se na trhu nechoval v souladu s tím, na čem se dohodl se svými soutěžiteli, nepředstavuje nutně okolnost, která musí být zohledněna. Podnik, který navzdory jednání ve vzájemné shodě se svými soutěžiteli nadále sleduje politiku na trhu, která se liší od dohodnuté politiky, se totiž může pouze pokoušet využít kartelovou dohodu ve svůj prospěch (viz v tomto smyslu rozsudek Union Pigments v. Komise, bod 49 výše, bod 130).

130 Z toho plyne, že Komise správně dospěla k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna dovolávat se polehčující okolnosti vycházející z její pasivní nebo následovnické úlohy v dotčeném protiprávním jednání.

131 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být tento žalobní důvod zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení spolupráce

Argumenty účastníků řízení

132 Zaprvé se žalobkyně domnívá, že 20% snížení pokuty přiznané na základě ustanovení bodu D odst. 2 sdělení o spolupráci, je nedostatečné s ohledem na skutečnosti, o kterých má za to, že se jich může dovolávat, a které vyplývají výslovně z napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že nezpochybnila věcnou správnost skutkových zjištění, že poskytla důkazy, které pomohly Komisi prokázat protiprávní jednání, že byla důležitým zdrojem (často dokonce jediným zdrojem) faktických informací uvedených v oznámení námitek, že poskytla informace o obsahu mnoha schůzek, jako je hlavní obsah dohody z Curychu ze dne 9. září 1997, a konečně, že jako jediná poskytla ceníky, které obdržela od svých soutěžitelů, čímž sdělila více informací, než po ní bylo požadováno, a poskytla důležité důkazy. Rovněž předala řadu informací, kterými svědčila ve svůj vlastní neprospěch, a předala své účetní knihy, kompletní strukturu svých nákladů a vnitřních tarifů. Velmi vstřícná spolupráce z její strany měla být proto podle ní vyvážena minimálně 40 % snížením.

133 Zadruhé se žalobkyně domnívá, že byly porušeny zásady proporcionality a rovného zacházení, jelikož 20% snížení, které jí bylo přiznáno za její spolupráci na šetření je do značné míry nedostatečné ve srovnání s 15% snížením přiznaným společnostem Amann, Gütermann a Zwicky, přestože Komise označila informace poskytnuté těmito třemi podniky za neužitečné.

134 Komise tvrdí, že již obdržela mnoho relativně důležitých informací díky ověřování u společnosti Coats a spolupráci s ní. K přispění žalobkyně došlo z velké části na základě její povinnosti poskytnout dokumenty, které po ní byly požadovány v rámci platné žádosti o informace. Navíc má Komise za to, že nezpochybnění skutkových zjištění, které zohlednila při snižování pokuty, bylo nakonec poměrně omezené, neboť žalobkyně minimalizovala svou vlastní úlohu. Konečně žalobkyně nezpochybnila, že snížení se mělo podle bodu D sdělení o shovívavosti pohybovat mezi 10 % a 50 %, že výše 20 % spadá do tohoto rozmezí a že s ohledem na spolupráci, která se omezovala na odpovědi na platnou žádost o informace a na nezpochybnění skutkových zjištění, lze snížení ve výši 20 % označit za běžné.

135 Část žalobního důvodu vycházející z porušení zásad proporcionality a rovného zacházení není opodstatněná. Úvahy žalobkyně podle Komise směřují spíše k prokázání toho, že 15% snížení přiznané třem výše uvedeným podnikům je protiprávní, třebaže nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby. Konečně Komise tvrdí, že žalobkyně nepřirovnává svoji spolupráci ke spolupráci společnosti Coats, nicméně požaduje, aby jí bylo přiznáno srovnatelné snížení.

Závěry Tribunálu

136 Ve sdělení o spolupráci Komise definovala podmínky, za kterých mohou být podniky, které s ní v průběhu jejího šetření kartelové dohody spolupracují, od pokuty osvobozeny nebo oprávněny ke snížení pokuty, kterou by jinak musely uhradit (bod A odst. 3 sdělení o spolupráci).

137 Bod D sdělení o spolupráci stanoví:

„1. Pokud podnik spolupracuje, aniž by byly splněny všechny podmínky uvedené v [bodech] B a C, má nárok na 10% až 50% snížení výše pokuty, která by mu byla uložena, pokud by ke spolupráci nedošlo.

2. Tak tomu může být, zejména pokud:

– před odesláním oznámení námitek podnik poskytne Komisi informace, dokumenty nebo jiné důkazy, které přispívají k prokázání existence spáchaného protiprávního jednání,

– po obdržení oznámení námitek podnik informuje Komisi, že nezpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila svá obvinění." *(neoficiální překlad)*

138 V projednávaném případě bylo žalobkyni přiznáno 20% snížení výše pokuty podle bodu D sdělení o spolupráci.

139 K odůvodnění svého posouzení Komise v bodě 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí následující:

„Společnost BST poskytla Komisi důkazy, které jí značně pomohly zjistit protiprávní jednání a umožnily jí je snadněji prokázat. Společnost BST je rovněž v oznámení námitek uvedena jako důležitý zdroj skutkových zjištění, ke kterým Komise dospěla. Příloha 14 odpovědi společnosti BST na žádost Komise o informace pomohla Komisi zjistit obsah mnoha schůzek, jako např. hlavní obsah dohod na počátku 90. let, obsah schůzky konané ve Vídni a obsah schůzky, která se konala dne 9. září 1997 v Curychu. Společnost BST jako jediná poskytla Komisi ceníky, které obdržela v době dohod s jejími soutěžiteli. V jejím dopise ze dne 23. dubna 2003 BST nejen poskytla věcné informace, ale v bodě 4.3. ‚Obsahu diskuzí během neformálních jednání' skutečně poskytla Komisi důležité důkazy."

140 Komise rovněž uvedla, že jí žalobkyně po obdržení oznámení námitek informovala, že nezpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění, na nichž jsou založena obvinění (bod 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

141 Je rovněž třeba uvést, že společnostem Amann, Gütermann a Zwicky byla o 15 % snížena pokuta, která jim byla uložena. V bodech 395 a 396 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odůvodnila toto snížení dvěma důvody. Jednak tyto tři podniky poskytly informace, dokumenty a další důkazy, které podstatně přispěly k prokázání existence protiprávního jednání, s tím, že je však třeba zdůraznit, že informace poskytnuté těmito podniky nelze v porovnání s informacemi poskytnutými žalobkyní považovat za užitečné. Dále tyto podniky zásadně nezpochybnily skutečnosti, na kterých Komise založila svá tvrzení.

142 Krom toho v rámci posuzování spolupráce poskytnuté účastníky kartelové dohody může být shledána pouze vada spočívající ve zjevně nesprávném posouzení Komise, protože při hodnocení kvality a užitečnosti spolupráce určitého podniku, zejména

v porovnání s přispěním jiných podniků, má Komise široký prostor pro uvážení (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, Sb. rozh. s. I-3921, bod 88). Komise však nemůže v rámci tohoto posuzování porušovat zásadu rovného zacházení.

143 S ohledem na tuto judikaturu je tedy třeba ověřit, zda Komise mohla žalobkyni přiznat 20% snížení pokuty na základě její spolupráce, aniž by tím porušila zásadu rovného zacházení a aniž by tím překročila svůj prostor pro uvážení.

144 Zaprvé je důležité zdůraznit, že úvahy Komise uvedené v bodě 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí neponechávají prostor pro žádné nejasnosti ohledně velmi velkého významu spolupráce žalobkyně během správního řízení. Nejprve tato spolupráce „významně" pomohla Komisi prokázat protiprávní jednání. Dále Komise jednoznačně uznává, že žalobkyně byla „důležitým" zdrojem skutkových zjištění, ke kterým dospěla a že jako „jediná" poskytla ceníky vyměněné na schůzkách. Takové dokumenty jsou jednoznačně důležité k prokázání existence protiprávního jednání, jako je protiprávní jednání v projednávané věci, spočívající v podstatě ve výměně citlivých informací o cenících nebo cenách účtovaných jednotlivým odběratelům s cílem dohodnout se na zvýšení cen nebo cílových cenách. Konečně Komise zdůraznila, že žalobkyně poskytla „nejen" věcné informace, ale že také předložila „důležité důkazy".

145 Vysvětlení Komise, jejichž cílem bylo snížit význam spolupráce žalobkyně tak, jak je popsána v napadeném rozhodnutí, nejsou příliš přesvědčivá. Důvod, že Komise již obdržela mnoho poměrně důležitých informací díky ověřením u společnosti Coats a spolupráci s ní, nemůže totiž sám o sobě snížit význam úlohy žalobkyně během správního řízení. I za předpokladu, že by Komise, jak sama tvrdí, již byla informována společností Coats o obsahu několika schůzek zmíněných žalobkyní, nic to nemění na tom, že z bodů 131,133,135,137,139 a 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí

vyplývá, že žalobkyně je často uváděna jako zdroj, či dokonce jako jediný zdroj informací o těchto schůzkách.

146 V tomto ohledu má Komise ve svých písemnostech rovněž tendenci snižovat spolupráci žalobkyně při šetření, přičemž tvrdí, že právě časté zmínky o cenících vzbuzují dojem, že často odkazuje na dokumenty žalobkyně. Tyto časté odkazy na přílohu 14 předloženou žalobkyní a výslovná zmínka o ní v bodě 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí naproti tomu spíše prokazují význam, který Komise přisuzovala těmto důkazům. Jak bylo zdůrazněno v bodě 144 výše, tyto důkazy jsou o to důležitější, že protiprávní jednání spočívalo v cenovém kartelu.

147 Tvrzení Komise, podle něhož žalobkyně přispěla k šetření z velké části kvůli své povinnosti poskytnout dokumenty, které po ní byly požadovány, v rámci platné žádosti o informace, je rovněž třeba zamítnout. Je třeba připomenout, že spolupráce při šetření, která nepřekročí rámec povinností podniku podle čl. 11 odst. 4 a 5 nařízení č. 17 neodůvodňuje snížení pokuty (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu ze dne 10. března 1992, Solvay v. Komise, T-12/89, Recueil, s. II-907, body 341 a 342). Naproti tomu je takové snížení odůvodněné, když podnik poskytne informace, které jdou výrazně nad rámec informací, které Komise může požadovat na základě článku 11 nařízení č. 17 (v tomto smyslu viz rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, Cascades v. Komise, T-308/94, Recueil, s. II-925, body 260 a 262, a ze dne 9. července 2003, Daesang a Sewon Europe v. Komise, T-230/00, Recueil, s. II-2733, bod 137). V projednávaném případě Komise výslovně uznala, že žalobkyně nejen poskytla věcné informace, ale skutečně předložila důležité důkazy o dotčeném protiprávním jednání.

148 Zadruhé Komise připomněla, že žalobkyně nezpochybnila věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila svá obvinění.

149 Zatřetí je třeba konstatovat, že spolupráce společností Amann, Gütermann a Zwicky byla označena za neužitečnou ve srovnání se spoluprácí žalobkyně. Navíc tyto tři podniky „podstatným způsobem“ nezpochybnily skutková zjištění.

150 Je nutno konstatovat, že s ohledem na intenzivnější úsilí žalobkyně jí bylo přiznáno pouze o 5 % vyšší snížení, než společnostem Amann, Gütermann a Zwicky, přestože tyto podniky nevyvinuly během správního řízení takové úsilí. Tento rozdíl mezi snížením pokuty přiznaným žalobkyni a snížením poskytnutým třem výše uvedeným podnikům je nepřiměřeně nízký.

151 Ze všech těchto důvodů je třeba mít za to, že 20% snížení přiznané žalobkyni na základě její spolupráce je nedostatečné a že se Komise tudíž dopustila zjevně nesprávného posouzení.

152 Z toho plyne, že žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení spolupráce je třeba vyhovět.

153 Za těchto podmínek je věcí Tribunálu, aby stanovil přiměřenou sazbu snížení pokuty. Podle článku 31 nařízení č. 1/2003 má totiž Tribunál neomezenou pravomoc ve smyslu článku 229 ES rozhodovat o žalobách podaných proti rozhodnutím, kterými Komise stanoví pokutu, a může uloženou pokutu zrušit, snížit nebo zvýšit. V rámci výkonu své neomezené soudní pravomoci má Tribunál za to, že je třeba žalobkyni na základě její spolupráce přiznat další 10% snížení nad rámec již poskytnutého 20% snížení. Je tedy třeba uplatnit 30% snížení pokuty po použití pravidla maximální výše 10 % obratu, tedy 1,224 milionu eur, což povede ke stanovení konečné částky uložené pokuty na 856 800 eur.

3. *K návrhu na náhradu škody*

Argumenty účastníků řízení

154 Žalobkyně konstatuje, že Komise nedopatřením vyzradila interní ceníky, které jí žalobkyně předala v rámci šetření týkajícího se kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích. Žalobkyně se domnívá, že mimosmluvní odpovědnost Evropského společenství může vzniknout, jsou-li splněny tyto tři kumulativní podmínky.

155 První podmínka, na kterou se váže vznik odpovědnosti, a sice existence mimosmluvního protiprávního jednání, je podle žalobkyně splněna. Tato podmínka totiž znamená, že právní norma, která přiznává práva jednotlivcům, musí být dostatečně závažně porušena, čemuž tak v projednávané věci bylo.

156 Zaprvé účelem normy, jejíž porušení je uplatňováno, a sice povinnosti důvěrnosti stanovené v článku 287 ES a v článku 28 nařízení č. 1/2003, jakož i zásady ochrany legitimního očekávání, je přiznat práva jednotlivcům.

157 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že takové porušení této právní normy je samo o sobě dostatečně závažné. Tato norma je totiž tak nepopiratelná a kogentní, že dotyčnému orgánu ponechává pouze velmi omezenou úlohu, či mu dokonce neponechává žádný prostor pro uvážení.

158 Pro všechny případy žalobkyně konkrétně analyzuje pochybení, aby prokázala, že je „závažné". Zaprvé uvádí, že byla zveřejněna obchodní tajemství, které nemají žádnou spojitost s dotčeným protiprávním jednáním (a to tarify z let 2002 a 2003 týkajících se Irska, Španělska, Itálie a Spojeného království) a které nejsou relevantní, pokud jde o toto protiprávní jednání (a to tarify týkající se Nizozemska a Švédska, s výjimkou let 2000 a 2001). Zadruhé se žalobkyně domnívá, že Komise nemůže rozumně tvrdit, že nevěděla, ani nemohla vědět, že se jednalo o mimořádně citlivé a důvěrné informace o cenách. Žalobkyně v této věci odkazuje na bod 18 oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES, článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř věst. C 325, s. 7). Žalobkyně se domnívá, že ve svém dopise ze dne 18. dubna 2004 jasně poznamenala, že uvedené informace jsou důvěrné, což bylo krom toho potvrzeno samotnou Komisí v jejím dopise ze dne 15. ledna 2004. Zatřetí Komise nepodnikla žádné kroky, aby omezila škodu, která jí byla způsobena.

159 Žalobkyně také tvrdí, že zveřejněné ceníky se týkaly rovněž jiných zemí než těch, které byly projednávány na schůzkách týkajících se relevantního trhu, jakož i let 2002 a 2003, a že uvedené ceníky byly mnohem podrobnější a objemnější. Žalobkyně odmítá argument Komise, podle něhož tyto ceníky nemohly být důvěrné. Žalobkyně by totiž, i kdyby to po ní bylo požadováno, nikdy nesouhlasila s oznámením své úplné a podrobné tarifní struktury svým soutěžitelům. Navíc předpoklad uplatněný Komisí, podle něhož žalobkyně mohla obdržet závazné rozhodnutí úředníka pro slyšení, je irelevantní, jelikož bylo prokázáno, že Komise nepostupovala stejně jako v případě „Akzo" a že tedy nebyly zohledněny její práva a zájmy.

160 Pokud jde o újmu, kterou údajně utrpěla, žalobkyně tvrdí, že tato újma spočívá jednak v ušlém zisku v podobě rozdílu mezi příjmy, kterých by dosáhla, pokud by nedošlo k vyzrazení jejích tarifů a těmi, které skutečně obdržela, a dále ve strukturálních výdajích spojených s vyrovnáním poklesu obratu plynoucího z ušlého příjmu. Zdůrazňuje, že se škoda, kterou údajně utrpěla, zatím plně neprojevila, ale že část této škody je

v současné době vyčíslitelná a vyplývá ze ztráty jejího hlavního zákazníka, a sice VF Europe.

161 Příčinná souvislost mezi pochybením Komise a ztrátou jejího hlavního zákazníka je podle žalobkyně rovněž prokázána. Společnost American & Efird se totiž dozvěděla (přímo a prostřednictvím její dceřiné společnosti Bieze Stork) o cenové struktuře žalobkyně, a mohla tudíž společnosti VF Europe předložit nižší nabídky, než byla nabídka žalobkyně. Společnost VF Europe potvrdila, že nikdy nepředala nabídky žalobkyně jiným výrobcům nití, jako je společnost American & Efird.

162 Komise navrhuje zamítnout tento bod návrhových žádání.

Závěry Tribunálu

163 Z ustálené judikatury vyplývá, že ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů, musí být splněn souhrn podmínek, a to protiprávnost jednání vytýkaného orgánu, existence skutečné škody a příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou újmou (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16, a rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2005, Beamglow v. Parlament a další, T-383/00, Sb. rozh. s. II-5459, bod 95).

164 Jestliže není splněna jedna ze tří podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství, musí být zamítnuty nároky na náhradu škody, aniž by bylo třeba zkoumat dvě další podmínky (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, s. I-4199, bod 81, a rozsudek Soudu ze dne 20. února 2002, Förde-Reederei v. Rada a Komise, T-170/00, Recueil, s. II-515, bod 37), přičemž

soud Společenství není mimojiné povinen dodržovat určité pořadí přezkumu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, Recueil, s. I-5251, bod 13).

165 V tomto ohledu je důležité úvodem připomenout, že pokud jde nejprve o podmínku týkající se škody, tak platí, že škoda musí být skutečná a určitá (rozsudek Soudu ze dne 2. července 2003, Hameico Stuttgart a další v. Rada a Komise, T-99/98, Recueil, s. II-2195, bod 67), jakož i vyčíslitelná (rozsudek Soudu ze dne 16. ledna 1996, Candiotte v. Rada, T-108/94, Recueil, s. II-87, bod 54). Naopak škoda čistě hypotetická a neurčitá nezakládá právo na náhradu škody (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 11. července 1997, Oleifici Italiani v. Komise, T-267/94, Recueil, s. II-1239, body 72 a 73).

166 Dále, pokud jde o podmínku týkající se příčinné souvislosti, je třeba zdůraznit, že lze Společenství činit odpovědným pouze za škodu, která vyplývá dostatečně přímo z protiprávního jednání dotčeného orgánu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 1979, Dumortier a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, s. 3091, bod 21; rozsudky Soudu ze dne 13. února 2003, Meyer v. Komise, T-333/01, Recueil, s. II-117, bod 32 a ze dne 27. listopadu 2007, Pitsiorlas v. Rada a BCE, T-3/00 a T-337/04, Sb. rozh. s. II-4779, bod 292). Důkaz o této jisté a přímé souvislosti mezi pochybením, kterého se dopustil dotyčný orgán, a dovolávanou újmou musí předložit žalobce (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 15. ledna 1987, GAEC de la Ségaude v. Rada a Komise, 253/84, Recueil, s. 123, bod 20 a ze dne 30. ledna 1992, Finsider a další v. Komise, C-363/88 a C-364/88, Recueil, s. I-359, bod 25; rozsudek Soudu ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, Recueil, s. II-3841, bod 101).

167 Konečně účastníkovi řízení, který namítá odpovědnost Společenství, přísluší předložit důkazy ohledně existence nebo rozsahu škody, kterou uplatňuje, a prokázat, že mezi touto škodou a předmětným jednáním napadeného orgánu existuje dostatečně přímá příčinná souvislost (rozsudek Dumortier a další v. Rada, bod 166 výše, bod 21 a rozsudek Soudu ze dne 24. října 2000, Fresh Marine v. Komise, T-178/98, Recueil, s. II-3331, bod 118).

168 V tomto ohledu, pokud se jedná o stanovení hodnoty ušlého zisku a tedy nezbytně i hodnoty hypotetických hospodářských transakcí, může být pro žalobce obtížné, ba dokonce nemožné, aby přesně vyčíslil škodu, kterou jak tvrdí utrpěl. V takových případech se soud může spokojit s odhady provedenými na základě průměrných statistických hodnot (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 27. ledna 2000, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, Recueil, s. I-203, body 63 až 65). To však žalobce nezbavuje povinnosti prokázat dovolávanou škodu. Ačkoliv totiž hodnota ušlého zisku představuje nezbytně hypotetický údaj, který je třeba odhadnout, v případě, že jej nelze přesně vypočíst, stále platí, že údaje, na kterých se zakládá tento odhad mohou, a musí být v co největší možné míře prokázány účastníkem řízení, který se jich dovolává (usnesení Soudu ze dne 29. srpna 2007, SELEX Sistemi Integrati v. Komise, T-186/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 27).

169 S ohledem na tuto judikaturu je třeba přezkoumat, zda na základě toho, že došlo nedopatřením k vyzrazení jiných ceníků žalobkyně než těch, u kterých se zřekla důvěrnosti, může vzniknout mimosmluvní odpovědnost Společenství.

170 Úvodem je třeba konstatovat, že přinejmenším jedna z podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství není v projednávaném případě splněna.

171 Pokud jde o škodu dovolávanou žalobkyní, je třeba uvést, že škoda podle ní spočívá nejen v čistém snížení jejích příjmů v důsledku ztráty jejího hlavního zákazníka, ale rovněž v jiných ušlých příjmech, kterým údajně dennodenně čelí, jakož i ve strukturálních výdajích spojených s vyrovnáním poklesu jejího obratu vyplývajícího z ušlého příjmu.

172 Jednak, co se týče „jiných ušlých příjmů“ a strukturálních výdajů, žalobkyně neposkytla důkazy, které by umožnily určit, zda jsou tyto prvky újmy skutečné a jisté.

173 V tomto ohledu jediným důkazem, který žalobkyně předložila, je tabulka, ze které je patrné značné snížení jejího obratu mezi květnem roku 2003 a lednem roku 2004, tedy před vyzrazením informací považovaných za důvěrné. I kdyby ke škodě došlo, nemůže v žádném případě zahrnovat ušlý příjem během tohoto období.

174 Dále, co se týče snížení příjmů v důsledku ztráty hlavního zákazníka, je zaprvé třeba uvést, že smlouva mezi tímto zákazníkem a soutěžitelem žalobkyně byla uzavřena pouze na dobu dvou let, tedy na roky 2005 a 2006. Nic tedy nebrání žalobkyni, aby od roku 2007 získala zpět tohoto zákazníka, kterého ztratila. Proto nelze škodu nad rámec let 2005 a 2006 v žádném případě považovat za skutečnou a jistou.

175 Zadruhé důkazy předložené žalobkyní k prokázání její skutečné újmy jsou pochybné. Tabulka obsažená v žalobě, jejímž cílem je prokázat snížení hrubé marže v důsledku ztráty jejího hlavního zákazníka, obsahuje údaje, které nejsou doloženy žádným důkazem. Údaje uvedené v tabulce jsou krom toho obtížně vyložitelné.

176 Není však třeba zacházet dále pokud jde o otázku, zda tento důkaz předložený žalobkyní dostatečně právně prokazuje část škody plynoucí ze ztráty jejího zákazníka, aby bylo možné zabývat se otázkou příčinné souvislosti mezi pochybením a touto údajnou škodou. I za předpokladu, že by škoda vyplývající ze ztráty společnosti VF Europe v letech 2005 a 2006 byla považována za prokázanou, nezdá se, že by byla splněna podmínka přímé příčinné souvislosti mezi touto událostí a pochybením Komise.

177 Ztrátu hlavního zákazníka žalobkyně lze totiž jednoduše vysvětlit rozhodnutím skupiny VF Corporation USA centralizovat svá rozhodnutí v oblasti nákupu. Je ostatně třeba konstatovat že v elektronické poště ze dne 2. března 2005, zaslané Komisi, tedy

po vyzrazení ceníků, žalobkyně sama zdůraznila, že VF Corporation USA, a nikoli již VF Europe, rozhoduje o zásobování a distribuci objednávek. Dodává, že zásobování jejího hlavního zákazníka je nyní plně svěřeno anglo-americkým podnikům.

178 Tvrzení žalobkyně uvedené v téže elektronické poště, podle něhož na konci roku 2004 spontánně navrhla svému hlavnímu zákazníku snížení svých cen o 10 % od ledna roku 2005 rovněž spíše potvrzuje neexistenci jakékoli příčinné souvislosti mezi jednáním vytýkaným Komisi a ztrátou uvedeného zákazníka. Jak správně tvrdí Komise, pokud by totiž nějaký soutěžitel chtěl navrhnout ceny nižší, než byly dřívější ceny žalobkyně, nabídka žalobkyně by zůstala i nadále výrazně nižší. Případná znalost cen žalobkyně nemůže tedy být skutečným důvodem ztráty jejího hlavního zákazníka.

179 Z toho plyne, že podmínka příčinné souvislosti není splněna.

180 S ohledem na tato zjištění musí být návrhová žádání směřující k náhradě škody v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

181 Na základě čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.

182 Vzhledem k tomu, že žalobě bylo částečně vyhověno, budou okolnosti věci náležitě posouzeny rozhodnutím, že žalobkyně ponese 90 % vlastních nákladů řízení a nahradí 90 % nákladů řízení vynaložených Komisí, přičemž posledně uvedená ponese 10 % vlastních nákladů řízení a nahradí 10 % nákladů řízení vynaložených žalobkyní.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Výše pokuty uložené společnosti Belgian Sewing Thread (BST) NV v článku 2 rozhodnutí Komise K (2005) 3452 ze dne 14. září 2005 týkajícího se řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.337-PO/Fil) se stanovuje na 856 800 eur.

2) Návrh na zrušení se ve zbývající části zamítá.

3) Návrh na náhradu škody se zamítá.

4) Společnost BST ponese 90 % vlastních nákladů řízení a nahradí 90 % nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí, přičemž posledně uvedená ponese 10 % vlastních nákladů řízení a nahradí 10 % nákladů řízení vynaložených společností BST.

Vilaras Prek Ciucă

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. dubna 2010.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 1386

1. Předmět sporu ..... II - 1386

2. Správní řízení ..... II - 1387

3. Napadené rozhodnutí ..... II - 1388

Vymezení relevantního trhu ..... II - 1388

Velikost a struktura relevantního trhu ..... II - 1389

Popis protiprávního jednání ..... II - 1389

Výrok napadeného rozhodnutí ..... II - 1390

4. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení ..... II - 1391

Právní otázky ..... II - 1393

1. K návrhu na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se dotýká žalobkyně ..... II - 1393

Úvodní poznámky ..... II - 1393

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1394

Závěry Tribunálu ..... II - 1394

2. K návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí, v rozsahu, ve kterém se týká žalobkyně, nebo podpůrně na snížení pokuty ..... II - 1398

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávné kvalifikace protiprávního jednání jako „velmi závažného“ ..... II - 1398

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1398

Závěry Tribunálu ..... II - 1399

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty a výše pokuty, jakož i nesprávného zařazení žalobkyně do druhé kategorie ..... II - 1401

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1401

Závěry Tribunálu ..... II - 1404

– K části žalobního důvodu vycházející z nezohlednění malé velikosti relevantního trhu ..... II - 1404

– K části žalobního důvodu vycházející z údajně nesprávného posouzení skutečné hospodářské schopnosti žalobkyně způsobit újmu soutěžitelům ..... II - 1407

– K části žalobního důvodu vycházející z porušení zásady proporcionality z důvodu použití zjevně příliš vysoké výchozí částky pokuty v porovnání s částkami použitými na ostatní dotyčné podniky ..... II - 1413

– K části žalobního důvodu vycházející ze stanovení příliš vysoké výchozí částky s ohledem na nejistou finanční situaci žalobkyně .... II - 1415

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení polehčujících okolností ..... II - 1416

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1416

Závěry Tribunálu ..... II - 1418

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení spolupráce ..... II - 1425

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1425

Závěry Tribunálu ..... II - 1426

3. K návrhu na náhradu škody ..... II - 1432

Argumenty účastníků řízení ..... II - 1432

Závěry Tribunálu ..... II - 1434

K nákladům řízení ..... II - 1438